

„ПАК ХЛОР“

ВМЕСТО „ЗДРАВЕЙ“

Това е поздравът на русенци почти всяка сутрин. Него те изпращат и на своя гарант, премиер-министъра Димитър Попов.

Градът, загърлен в Розата на ветровете, бавно, но сигурно умира. За десет години русенци бяха осенени от щастието да се сдобият с много грижовници, обещаели, а напоследък и гарантите от най-висок ранг. Но както по всичко личи, те сами

• ДЕСЕТ ГОДИНИ РУСЕ Е ГАЗОВАТА КАМЕРА НА БЪЛГАРИЯ, А ЖИТЕЛИТЕ МУ МОЖЕХА САМО ДА МЕЧТАЯТ ДА БЪДАТ ХЛЕБАРКИ

те се нуждаят от гарантите, че поетият ангажимент не е по редната подхвърлена заповед за русенци точно пред изборите.

Защото хлорен йон има ше вчера. Има и днес. Ще има и утре.

Всеки божи ден.

ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

„ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ“ ЗАПОЧВА РЕДАКЦИОННО ИЗДИРВАНЕ „ЖИВОТ ЗА РУСЕ“.

Кой е авторът на чудовищната забрана за изселване на русенци? Истината и само истината ще проправи пътя към края на най-голямата българска екодрама на 80-те години, продължаваща и днес.

По право започваме с гласа на Русе.

рак една заповед, указание, окръжно, че и кой знае как наречено, се предаваше шепнешком от ухо на ухо, явно доведена до знанието само на „възлови“ личности и служби при най-строга секретност.

— Заповед — фантом. Зад нея — никой. Доказателства няма. Никой не я е видял, никой не я е пипнал. Само че тя се прилагаше над русенци. С най-невероятни античовешки средства се пречеше на хората да се спасят. Русенци бяха третиранни като прокажени. Щяха да разнесат бацила на възмущението и протеста, от чие то надигане така се страхуваха върховете на голямата и малките местни властнически пирамиди. Те бяха ось

дени по най-позорната за нацията процедура: без съд и присъда, при затворени врати с плътно спуснати за веси.

Хлебярките из русенските панелни блокове, усетили от ровата, бягаха из канализацията, водени от инстинкта за самосъхранение. По силата на инкогнитото указание или решение, русенци нямаха правото да бягат. Но можеха да мечтаят да бъдат хлебярки.

Боже, не им прощавай!

Парторзи, лекари, администратори, бюрократични служби бяха стегнали в мъртва хватка града, изпълнявайки неподлежаща на обжалване заповед или от страх за хляба, кариерата...

Време е тайната, забулвана в мълчание, да излезе на яве. Истината и само истината! От нея да тръгнем чрез страниците на органа на БЗНС—единен. В Русе все още има хора, чиито опити да напуснат газовата камера са били задушени. Има и лекари, разказващи за плачещите в кабинетите им асматици и алергични, молещи за възделената „бележка“. Що за бележка или разрешително?! Кому е била нужна? На кого е представяна? Има и преселили се, успели да заобиколят барьерата къде с връзки, къде с подкуп или с помощта на нечие милосърдно сърце. Те знаят истината.

Обадете се, русенци, на които се забраняваше да дишат. Където и да сте! Подемаме издирване. През престъпление то и наказанието на виновните минава пътят към края на тази античовешка драма в най-новата история на България.

РОСИЦА ГЕОРГИЕВА

Последното масирано обгазване на града предизвика протестно обръщение до премиера, подписано от секретаря на националното движение „Екогласност“ и от лидерите на „Екогласност“ — Русе, Зелената партия, съюз „Царство България“ с искане: отзоваване на българския посланик в Букурещ, икономически санкции за Румъния или ако не — оставка на премиер-министъра. Русенската драма става пробният камък за чест, патриотизъм и достойнство на първите мъже на България, в който те се прещъват и катурват. Ничия оставка обаче няма да стопли русенци. Явно, за да се види краят на 10-годишния екоцид, трябва да се върнем към началото. Когато с мирни демонстрации русенци взривиха първата пробойна в тоталитарната система, през която мнозина изпълзяха нагоре.

Десет години Русе е газовата камера на България. И ако безсилието на нови правителства и днешни гарантите да разсекат отведнъж възела е донякъде разбираемо, то дивизмът на комунистическата върхушка, която забраняваше на русенци дори да се изселват, е престъпна.

Като мистериозен приз-